

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 346/2023-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestského súdu Bratislava IV) v konaní sp. zn. 9C/41/2003 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestského súdu Bratislava IV) v konaní sp. zn. 9C/41/2003 **boli porušené** základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **7 000 eur**, ktoré jej **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **663,57 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje prikázať okresnému súdu (mestskému súdu) vo veci konať, priznať finančné zadostučinenie 25 000 eur a náhradu trov konania.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 346/2023-14 z 13. júla 2023 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods.1 dohovoru prijatá na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti smerujúcej proti uzneseniam okresného súdu z 19. júla 2022 a 5. decembra 2022 bola ústavná sťažnosť odmietnutá.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že pôvodný žalobca [REDAKOVANÉ] sa žalobou doručenou okresnému súdu 17. marca 2003 domáhal proti sťažovateľke zaplata 11 728 eur s prísl. z titulu neuhradenia faktúr za stavebné práce vykonané na rodinnom dome na základe zmluvy o dielo zo 4. apríla 2001 v znení jej dvoch dodatkov. Na základe uznesenia okresného súdu z 25. marca 2013 bol na pôvodného žalobcu vyhlásený konkurz a jeho správcom sa stala [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (súčasný žalobca).

4. Okresný súd rozhodol vo veci celkom štyrikrát, a to rozsudkom z 22. januára 2008, rozsudkom z 18. februára 2016, rozsudkom z 3. októbra 2017 a rozsudkom zo 17. marca 2022. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudky okresného súdu trikrát zrušil, a to uznesením č. k. 4Co/518/2011 z 30. októbra 2013 z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania, uznesením č. k. 4Co/251/2016 z 30. júna 2016 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a uznesením č. k. 4Co/107/2018 z 30. apríla 2020 z dôvodu nedostatočného odôvodnenia [§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)].

5. Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu zo 17. marca 2022 podala 26. apríla 2022 odvolanie. Na základe podaného odvolania vyššia súdna úradníčka uznesením č. k. 9C/41/2003 z 19. júla 2022 uložila sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 633,50 eur. Sťažovateľka sa sťažnosťou z 31. augusta 2022 domáhala priznania oslobodenia od platenia súdnych poplatkov z dôvodu, že je na rodičovskej dovolenke a jej jediným príjmom je rodičovský príspevok vo výške 383,80 eur a prídavok na dieťa vo výške 30 eur. Okresný súd následne sťažovateľku 13. septembra 2022 vyzval, aby listinami preukázala, že jej pomery neumožňujú objektívne uhradiť súdny poplatok za podané odvolanie.

6. Okresný súd uznesením č. k. 9C/41/2003 z 5. decembra 2022 nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov s odôvodnením, že sťažovateľka okresnému súdu nepredložila žiadne doklady preukazujúce ňou tvrdené skutočnosti. Okresný súd lustráciou zistil, že sťažovateľka disponuje bankovým účtom, na ktorom sa nachádza značná suma, ktorú sťažovateľka vo svojom čestnom vyhlásení o jej majetkových pomeroch neuviedla.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti postupu okresného súdu v preskúvanom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že celková dĺžka namietaného konania predstavuje viac ako 20 rokov, čo je v rozpore s čl. 17 CSP. Ústavne neakceptovateľná dĺžka konania má negatívny dopad na jej majetkovú sféru, pretože v prípade neúspechu jej hrozí úrok z omeškania niekoľkonásobne prevyšujúci istinu. Okrem iného tvrdí, že aj napriek predkladacej správe z 5. decembra 2022 sa spis stále nachádza na okresnom súde (str. 4 ústavnej sťažnosti, pozn.).

8. Sťažovateľka sa snažila zbytočné prieskumy v konaní odstrániť sťažnosťou pre nečinnosť zo 17. marca 2023 adresovanou predsedovi okresného súdu podľa § 62 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predseda

okresného súdu listom (č. k. 1SprV/20/2023 zo 17. apríla 2023) vyhodnotil sťažnosť pre nečinnosť za dôvodnú. Sťažovateľka sa následne žiadosťou z 24. mája 2023 domáhala prešetrenia vybavenia sťažnosti. Predseda krajského súdu žiadosť sťažovateľky odmietol ako podanú oneskorene.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

9. Mestský súd s odvolaním sa na stanovisko zákonnej sudkyne navrhol ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovieť. Vo svojom stanovisku zákonná sudkyňa v predmetnej veci k podanej ústavnej sťažnosti uviedla:

a) Spor v tejto veci sa týka nehnuteľnosti sťažovateľky, ktorú jej ako maloletej daroval jej otec, ktorý ju v celom preskúmanom konaní ako jej zákonný a neskôr ustanovený zástupca zastupoval. Zmluvu o dielo, z ktorej spor vznikol, uzavrel práve otec sťažovateľky. Pokiaľ teda sťažovateľka tvrdí, že ako maloletá bola vystavená právnej neistote a roky traumatizovaná, tak za tento stav podľa zákonnej sudkyne plne zodpovedá práve jej otec.

b) K celkovej dĺžke konania ďalej uviedla, že bola zavinená správaním otca ako zástupcu sťažovateľky v dotknutom konaní, čo je zrejmé zo spisu v tejto veci, ktorý sa v čase jej vyjadrenia nachádzal na krajskom súde, kam bol predložený na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku mestského súdu zo 17. marca 2022.

c) Podľa zákonnej sudkyne k celkovej dĺžke konania prispel významne aj krajský súd tým, že trikrát zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, a to napriek § 390 CSP. Zároveň pre účely potvrdenia uvedených skutočností ústavnému súdu navrhla pripojiť spis v predmetnej veci.

III.2. Replika sťažovateľky:

10. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla:

a) Vyjadrenie zákonnej sudkyne k ústavnej sťažnosti sťažovateľky z 21. júla 2023 je diametrálne odlišné od predchádzajúceho stanoviska tejto sudkyne z 24. marca 2023. Toto vyjadrenie zároveň kolидуje s vyjadrením predsedu bývalého Okresného súdu Bratislava I o dôvodnosti podanej sťažnosti sťažovateľky spojeným s ospravedlnením sa za vzniknuté prieťahy v upovedomení o spôsobe vybavenia sťažnosti zo 17. apríla 2023. V ďalšom obsahu tohto upovedomenia boli taktiež vymedzené obdobia, v ktorých okresný súd nekonal bezodkladne, ako aj obdobia, v ktorých sa predmetná vec nachádzala na inštančne vyšších súdoch.

b) Zákonná sudkyňa aktuálne na rozdiel od vlastného predchádzajúceho stanoviska z 24. marca 2023 vo vyjadrení z 21. júla 2023 uviedla úplne niečo iné. Zodpovednosť za vznik prieťahov v uvedenom konaní podľa nej nesie zástupca (otec) sťažovateľky a krajský súd, ktorý v tejto veci trikrát zrušil rozsudok okresného súdu a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie. S novým vyjadrením zákonnej sudkyne sa sťažovateľka nestotožňuje a poukazuje na to, že v ňom sú uvedené právne irelevantné tvrdenia týkajúce sa okolností, ktoré predchádzali tomuto sporu, ďalej predpokaté a vykonštruované tvrdenie, podľa ktorého prieťahy v tomto konaní zaviniť svojim správaním otec a zástupca sťažovateľky, a napokon taktiež tvrdenie, že prieťahy v preskúmanom konaní zaviniť krajský súd. V súvislosti s posledne spomenutým tvrdením

sťažovateľka poukázala na jednotlivé dôvody zrušujúcich uznesení krajského súdu, ktoré podľa nej preukazujú, že postup okresného súdu v uvedenom konaní trpí závažnými nedostatkami, ktoré výrazným spôsobom negatívne ovplyvňujú celkovú dĺžku konania. Zároveň je zjavné, že okresný súd sa ani v minulosti dôsledne neriadil závažnými právnymi názormi krajského súdu vyslovenými v tejto veci.

c) Sťažovateľka zdôraznila, že namieta prieťahy v celom konaní trvajúce 20 rokov, t. j. viac ako 240 mesiacov, nielen v časových úsekoch s celkovou dĺžkou 50 mesiacov, ktoré boli vymedzené v spomínanom upovedomení. Poukazuje taktiež na to, že celková dĺžka tohto konania nápadne vybočuje z bežného priemeru dĺžky konania uvádzanej v oficiálnych štatistikách Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

d) Vo vzťahu k predmetu sporu uviedla, že predmetná vec je súčasťou bežnej agendy všeobecných súdov, t. j. nie je zložitá. Z obsahu spisu je podľa nej zistiteľné, že prieťahy v konaní sú determinované rozhodovacou činnosťou súdu poznačenou nedostatočným odôvodnením rozhodnutí a nesústreďenou činnosťou okresného súdu (napr. neustanovenie procesného opatrovníka maloletej sťažovateľky, zdĺhavé posudzovanie návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov bez relevantných záverov, nariadenie prvého termínu pojednávania až po 19 mesiacoch od podania žaloby, absencia poučenia, vrátenie postúpeného spisu bez rozhodnutia pre administratívne pochybenia spočívajúce v nesprávnom označení strán sporu a predmetu konania atď.).

e) Vo vzťahu k vyjadreniu mestského súdu, podľa ktorého k prieťahom v predmetnom konaní nedošlo, sťažovateľka uviedla, že je prekvapivé, pretože nie je kompatibilné so stanoviskom bývalého predsedu okresného súdu uvedeným v jeho upovedomení. Zmena v organizácii súdництва pritom nemôže predstavovať dôvod na zmenu záveru týkajúceho sa existencie prieťahov v preskúvanom konaní.

f) Vyjadrenia zákonnej sudkyne ani mestského súdu podľa sťažovateľky neobsahujú také skutočnosti, ktoré by mali potenciál vyvrátiť tvrdenia o dôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti.

g) Sťažovateľka vo vzťahu k vyjadreniu zákonnej sudkyne považovala za potrebné poukázať na skutočnosť, že vlastnícke právo k dotknutej nehnuteľnosti získala výstavbou rodinného domu ukončenou kolaudačným rozhodnutím, a nie darovaním. Taktiež rozporuje tvrdenie o jej zastupovaní v predmetnom konaní otcom, pričom v tejto súvislosti poukázala na prvé pojednávanie uskutočnené len v jej prítomnosti, hoci mala len 15 rokov, ako aj na obdobia, v ktorých právneho zástupcu nemala, a následné ustanovenie právneho zástupcu pre ňu z radov advokátov. Rovnako podotkla, že aj existencia zmluvy o dielo v predmetnej veci je sporná, pretože v spise sa nenachádza jej písomné vyhotovenie. V súvislosti s tvrdenou zodpovednosťou jej otca ako jej zástupcu za stav konania v predmetnej veci poukázala sťažovateľka na jednotlivé zjavné procesné pochybenia okresného súdu (oneskorené nariadenie prvého pojednávania, konanie pojednávania v neoznámenom termíne bez prítomnosti sťažovateľky a jej zástupcu, neustanovenie zástupcu sťažovateľke ako maloletej v konaní, nepoučenie sťažovateľky o jej procesných právach a povinnostiach po dosiahnutí plnoletosti, predloženie spisu na rozhodnutie o odvolaní proti prvému rozsudku po 46 mesiacoch atď.). V závere poukázala na skutočnosť, že spis v tejto veci bol bez rozhodnutia vo veci samej z krajského súdu vrátený späť 15. júna 2023 z dôvodu formálnych nedostatkov (opravné uznesenie okresného súdu k štvrtému rozsudku bolo spísané 26. júla 2023), t. j. viac ako mesiac pred spísaním vyjadrenia zákonnej sudkyne z 21. júla 2023, v ktorom uviedla, že spis sa nachádza na krajskom súde. Ďalšou nesústreďenou činnosťou súdu bolo

opravné uznesenie zaslané následne nesprávnemu adresátovi, čím došlo k ďalším priesťahom v konaní. Spis bude pritom podľa sťažovateľky opätovne vrátený krajským súdom mestskému súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základných práv na súdnu ochranu a prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov spočíva v konštatovaní nečinnosti okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) s dôrazom na skutočnosť, že v čase podania ústavnej sťažnosti v namietanom konaní nebolo právoplatne rozhodnuté ani po 20 rokoch od podania žaloby a v priebehu konania boli krajským súdom zrušené tri rozsudky súdu prvej inštancie.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľku (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

14. V konkrétnom posudzovanom prípade sťažovateľky ústavný súd nepostupoval podľa uvedených kritérií, a to vzhľadom na extrémnu dĺžku konania v trvaní 20 rokov s absenciou právoplatného rozhodnutia vo veci, pretože ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie trvať v právnom štáte takúto dlhú dobu, lebo dôveryhodnosť justície tak trpí zásadným spôsobom. Takéto extrémne dlhé konanie zo strany všeobecného súdu *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vo vzťahu k strane, ktorá je subjektom takéhoto konania.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že dĺžka súdneho konania by mala v „rozumnej miere“ zodpovedať intenzite faktorov, ktoré môžu konanie predlžovať (III. ÚS 577/2022, III. ÚS 704/2022, III. ÚS 190/2023). V súlade s judikatúrou ESLP je ukončenie súdneho konania v primeranom čase základným ľudským právom (rozsudok ESLP z 29. 5. 1986 vo veci Deumeland proti Nemecku, sťažnosť č. 9384/81).

16. Ústavný súd nemohol opomenúť skutočnosť, že sťažovateľka podala svoju ústavnú sťažnosť po tom, keď bolo vo veci meritórne rozhodnuté v poradí štvrtým rozsudkom zo 17. marca 2022 (ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 22. júna 2023), zdôrazňujúc opätovne existenciu

prieťahov v postupe okresného súdu po podaní odvolania z 26. apríla 2023, keďže vec v čase podania ústavnej sťažnosti bola vrátená späť krajským súdom na odstránenie zjavných formálnych nedostatkov predloženého rozhodnutia.

17. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie po podaní odvolania stranou sporu postupuje v súlade s požiadavkou formulovanou v ustanovení § 372 a § 374 CSP. Aktuálne tak vo veci koná krajský súd na základe sťažovateľkou podaného odvolania z 26. apríla 2023, pričom spis bol podľa zistenia ústavného súdu tomuto súdu zaslaný späť až 20. septembra 2023. Keďže námietka sťažovateľky týkajúca sa porušenia jej základných práv nesmeruje voči postupu súdu druhej inštancie a nie je formulovaná vo vzťahu k namietanému konaniu ako celku, tak ako to vyžaduje platná judikatúra ESLP (pozri petit podanej ústavnej sťažnosti), ústavný súd nemohol podrobiť bližšiemu prieskumu postup súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky.

18. Možno tak uzavrieť, že celková extrémna dĺžka trvania súdneho sporu na súde prvej inštancie výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a že ničím neospravedlniteľným liknavým a nesústredeným postupom okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) v namietanom konaní došlo k neprimeraným prieťahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

19. Porušením základného práva podľa č. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa oslabuje kredibilita štátnej moci a špecificky moci súdnej. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prieťahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Neprimeraná dĺžka konania v tomto prípade spojená aj s celkom zjavne neefektívnym a nesústredeným postupom okresného súdu (v súčasnosti mestský súd) sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou pre fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu. Ignorovanie týchto princípov konajúcim súdom malo za následok porušenie práva na fair proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) v jeho časovej dimenzii, a aj preto ústavný súd deklaroval porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu postupom okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) v namietanom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia 25 000 eur. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva

v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu namietaného porušenia (III. ÚS 189/2023). O takýto prípad bez pochybnosti ide aj v preskúmvanej veci. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, predmet posudzovaného konania (o zaplatenie pohľadávky 11 728,50 eur s prísl. vznikutej na základe zmluvy o dielo), povahu a význam dotknutých práv, aktivitu sťažovateľky (sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu doručená až 21. marca 2023, t. j. po viac ako roku od vydania štvrtého rozsudku), obdobia, v ktorých sa spis v predmetnej veci nachádzal mimo okresného súdu v dôsledku podaných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov stranami sporu, prijaté opatrenia predsedu okresného súdu spojené s uznaním dôvodnosti sťažnosti na prietahy (zaradenie predmetnej veci medzi sledované veci s režimom kontroly úkonov v spise každé tri mesiace), namietanú dĺžku konania (viac ako dvadsať rokov), ako aj vlastnú judikatúru týkajúcu sa výšky priznávaného finančného zadosťučinenia (III. ÚS 336/2021, III. ÚS 590/2022, III. ÚS 108/2023), ústavný súd považoval za spravodlivé prisúdiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie 7 000 eur [§ 133 ods. 3 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

VI.

Trovy konania

22. Ústavný súd priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde v celkovej sume 663,57 eur. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie, príprava zastúpenia, podanie sťažnosti a repliky, pričom vyjadrenie k stanovisku mestského súdu spojeného so stanoviskom zákonnej sudkyne považoval za jeden úkon právnej služby).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu